

Αθήνα 10 Απριλίου 2007

Αρ. Πρωτ. 50.

Κύριοι,

Σε συνέχεια της επιστολής μου της 19^{ης} Απριλίου και κατόπιν δικής σας υπόδειξης στη συνάντησή μου με την κα. Νίκη Μπαφέ και τον κ. Γιώργο Μόσχο από τη Γραμματεία για τα παιδιά θα προσπαθήσω να σας παρουσιάσω όσο το δυνατόν καλύτερα τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα παιδιά στο συνοικισμό του Δροσερού.

Όπως σας ανέφερα στην προηγούμενη επιστολή μου, στο σχολικό συγκρότημα του οικισμού μας συστεγάζονται το Νηπιαγωγείο του Δροσερού, δύο Δημοτικά, το 15^ο και το 20^ο και το 8^ο Γυμνάσιο. Πρόκειται για έναν χώρο έκτασης 3 περίπου στρεμμάτων που φιλοξενεί συνολικά 853 μαθητές. Μάλιστα, για να γίνει καλύτερη διαχείριση του μεγάλου αυτού αριθμού ήδη από το 2006 λειτουργούν δυο Δημοτικά Σχολεία το 15^ο στο οποίο φοιτούν σήμερα 499 μαθητές και το 20^ο στο οποίο φοιτούν 297 μαθητές.

Δυστυχώς, το σχολείο μας είναι πολύ μικρό για να φιλοξενήσει έναν τόσο μεγάλο αριθμό παιδιών. Αυτή η έλλειψη υποδομών είναι που «γεννά» ένα άλλο μεγάλο πρόβλημά μας που, όπως θα δείτε στη συνέχεια, αποτελεί με τη σειρά του αφετηρία πολλών άλλων: Τα πολυπληθή τμήματα.

Στο 15^ο Δημοτικό φοιτούν 499 μαθητές που είναι μοιρασμένοι σε 13 τμήματα-αίθουσες. Συγκεκριμένα:

- Στην Α Δημοτικού είναι εγγεγραμμένοι 121 μαθητές που μοιράζονται σε 3 μόνο τμήματα. Συνεπώς, σε κάθε τμήμα κάνουν μάθημα 40 μαθητές!
- Στη Β τάξη είναι εγγεγραμμένοι 96 μαθητές που μοιράζονται επίσης σε 3 τμήματα. Εδώ, κάθε τμήμα αποτελείται από 32 μαθητές!
- Στη Γ Δημοτικού έχουμε 58 εγγεγραμμένους μαθητές που μοιράζονται σε 2 τμήματα. Δηλαδή, σε κάθε τμήμα κάνουν μάθημα 29 παιδιά!
- Στη Δ τάξη είναι εγγεγραμμένοι 53 μαθητές και τα τμήματα είναι 2. Δηλαδή, κάθε τμήμα αποτελείται από 26 σχεδόν μαθητές!
- Στην Ε Τάξη έχουμε συνολικά 45 μαθητές μοιρασμένους σε 2 τμήματα. Συνεπώς, έχουμε 23 μαθητές ανά τμήμα.
- Τέλος, στην ΣΤ τάξη φοιτούν 21 μαθητές σε ένα τμήμα.

Στο 20^ο Δημοτικό είναι εγγεγραμμένοι 297 μαθητές μοιρασμένοι σε μόλις 7 τμήματα-αίθουσες. Ειδικότερα:

- Στην Ά Δημοτικού είναι εγγεγραμμένοι 96 μαθητές μοιρασμένοι σε 2 μόνο τμήματα. Συνεπώς, σε κάθε τμήμα φοιτούν 48 παιδιά!
- Στη Β τάξη είναι κάνουν μάθημα 32 μαθητές σε μια αίθουσα!
- Στη Γ Δημοτικού έχουμε 22 παιδιά σε 1 τμήμα.
- Στη Δ τάξη είναι εγγεγραμμένοι 25 μαθητές σε ένα τμήμα.
- Στην Έ Τάξη έχουμε συνολικά 28 μαθητές επίσης σε μια αίθουσα.
- Τέλος, στην ΞΤ τάξη φοιτούν 25 μαθητές σε ένα τμήμα.

Όπως θα διαπιστώσετε από τα παραπάνω στοιχεία συναντάμε περιπτώσεις όπου σχεδόν 50 παιδιά κάνουν μάθημα σε μια αίθουσα, ενώ την ίδια στιγμή σε όλα τα Δημοτικά της χώρας μας θεωρείται αντικειμενικό ο αριθμός των μαθητών ανά τάξη να υπερβαίνει τους 20. Επίσης, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι μιλάμε για αλλόφωνα παιδιά.

Αναρωτιέμαι αν είναι δυνατόν ένας εκπαιδευτικός να κάνει σωστά τη δουλειά του σε ένα τμήμα με 40 και 50 παιδιά ακόμα και με τις καλύτερες συνθήκες και προϋποθέσεις. Πώς είναι δυνατόν ένας δάσκαλος να είναι ένας «καλός δάσκαλος» σε μια αίθουσα με 50 παιδιά από το Δροσερό που έρχονται αντιμέτωπα μέρα με τη μέρα με χίλια άλλα προβλήματα και με την ιδιαιτερότητά τους; Ο αγώνας μας και οι μικρές καθημερινές μας μάχες προκειμένου να κρατήσουμε τα παιδιά αυτά στο σχολείο κυριολεκτικά εκμηδενίζονται από την απογοήτευση και την ανασφάλεια των παιδιών από ένα δάσκαλο που αδυνατεί να τα προσεγγίσει γιατί είναι πάρα πολλά. Και η διαρροή κερδίζει: Τρανή απόδειξη η ραγδαία ελάττωση του αριθμού των μαθητών καθώς ανεβαίνουμε τάξη.

Φοβάμαι ότι τα πολυπληθή τμήματα λειτουργούν διπλά εις βάρος παιδιών όπως είναι τα δικά μας, παιδιά με ιδιαίτερες ανάγκες. Ως πρόεδρος του συλλόγου γυναικών του Δροσερού μαζί με τις υπόλοιπες γυναίκες κάθε μέρα κάνουμε αγώνα για να μην φεύγουν τα παιδιά μας από το σχολείο στα νησιά για να βοηθήσουν τους γονείς στα παζάρια ή τη νύχτα στα νησιά πουλώντας λουλούδια, ή για να φροντίσουν τα μικρά αδερφάκια. Κάνουμε προσπάθεια για να μην παρατούν τα κορίτσια το σχολείο για να παντρευτούν από τα 12 ή τα 14 τους χρόνια. Αγωνιζόμαστε να πείσουμε γονείς που αδιαφορούν, να ενθαρρύνουν τα παιδιά τους να μάθουν γράμματα για να προχωρήσουν ένα βήμα παραπάνω από αυτούς.

Αλλά δεν τελειώνουν εδώ οι ιδιαιτερότητες των παιδιών μας. Τα περισσότερα δεν ξέρουν καλά ελληνικά όταν πηγαίνουν στο σχολείο και είναι ακόμα πιο δύσκολη για αυτά η προσαρμογή στο νέο περιβάλλον. Ακόμα, η φοίτηση των παιδιών μας δεν ξεκινά από το Νηπιαγωγείο και όσοι πηγαίνουν σχολείο για πρώτη φορά είναι σε μεγαλύτερες ηλικίες γεγονός που τους δημιουργεί αισθήματα μειονεξίας και ανασφάλειας. Γενικότερα, τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα παιδιά μας στην προσαρμογή και τη μάθηση είναι περισσότερα από τα αντίστοιχα των παιδιών που δεν είναι POM.

Με τόσες ιδιαιτερότητες ο δάσκαλος για τα παιδιά αυτά πρέπει να τα παρακολουθεί ειδικά, να είναι ο εμπνευστής τους όταν πολλές φορές τα αποθαρρύνει η οικογένειά τους, να τα στηρίζει και να τα προσεγγίζει ατομικά χτίζοντας κάθε φορά μια προσωπική σχέση με αυτά. Κάτι τέτοιο όμως είναι αδύνατον σε αίθουσες με τόσα πολλά παιδιά. Η ανασφάλεια και η απογοήτευση των παιδιών είναι φυσικό επακόλουθο και τα ποσοστά διαρροής αυξάνονται. Είναι χαρακτηριστικό ότι, στα δυο Δημοτικά σχολεία του Δροσερού, τα παιδιά

που έχουν διακόψει το σχολείο ή φοιτούν άτακτα ανέρχονται σε 174 περίπου σε σύνολο 622 μαθητών.

Σε μια προσπάθειά μας να βελτιώσουμε την κατάσταση προσθέσαμε το 2006 στην αυλή του σχολείου πέντε αίθουσες προκάτ¹. Αποτέλεσμα; Σύμφωνα με τη Διευθύντρια του Σχολείου αυξήθηκε ο αριθμός των μαθητών και η φοίτησή τους έγινε πιο σταθερή. Βέβαια, για να προσθέσουμε τις αίθουσες αυτές μίκρυνε η αυλή και ο χώρος για να παίζουν τα παιδιά στο διάλειμμα, ενώ όταν γίνεται το μάθημα της Γυμναστικής στις τάξεις-προκάτ πρέπει να κλείνουν τα παράθυρα για να μην τους ενοχλεί ο θόρυβος απ'έξω. Η ανεπάρκεια του σχολείου σε υποδομές φαίνεται και από το γεγονός ότι υπάρχουν μόνο 8 τουαλέτες για να όλα αυτά τα παιδιά (4 αγοριών, 4 κοριτσιών) και άλλες 8 για το διδακτικό προσωπικό. Είναι μέσα στο χώρο του σχολείου και ακριβώς δίπλα στις αίθουσες όπου γίνονται τα μαθήματα και κάτι τέτοιο είναι ανθυγιεινό. Επίσης, στο Γυμνάσιο το μάθημα της Πληροφορικής προβλέπεται να γίνεται σε ξεχωριστή αίθουσα με υπολογιστές, εμείς όμως μη διαθέτοντας τέτοιο χώρο διαμορφώσαμε ένα μέρος μιας αίθουσας έτσι ώστε να γίνονται εκεί τα μαθήματα.

Η λύση σε όλα αυτά τα προβλήματα είναι ένα νέο σχολείο και μέχρι να χτιστεί μερικές ακόμα πρόσθετες αίθουσες στον ήδη υπάρχοντα χώρο παρότι η αυλή θα μίκραινε ακόμα περισσότερο. Όπως σας έγραψα και στο προηγούμενο γράμμα μου εκτάσεις υπάρχουν πολλές για καινούρια σχολεία και μάλιστα σε περιοχές πιο κατάλληλες για την ανέγερση ενός σχολείου, καθώς το σχολείο τώρα βρίσκεται δίπλα σε εργοτάξιο τεχνικών έργων, (βλ. φωτογραφία) το οποίο εφάπτεται και σε ένα μεγάλο μέρος του οικισμού με αποτέλεσμα να κινδυνεύουν άμεσα τα παιδιά μας.

Με το Νηπιαγωγείο μας (το οποίο στεγάζεται και αυτό στο σχολικό συγκρότημα) έχουμε τα ίδια σχεδόν προβλήματα με αυτά που περιέγραψα στο Δημοτικό. Μόνο που στην περίπτωση αυτή, εμφανίζεται πιο επιτακτικό το πρόβλημα της άγνοιας της ελληνικής γλώσσας από την πλευρά των παιδιών. Δεν καταλαβαίνω γιατί το κράτος δεν προσλαμβάνει μεσολαβήτριες τη στιγμή μάλιστα που ο θεσμός αυτός είναι βασισμένος σε μελέτες μεθόδων διδασκαλίας για δίγλωσσα παιδιά για να μεταφέρει στη γλώσσα των παιδιών τις δραστηριότητες των δασκάλων και να προτείνει νέες πιο κοντά στη δική τους κουλτούρα. Αν επισκεφθείτε το Νηπιαγωγείο μας, θα διαπιστώσετε ότι καθώς δεν υπάρχουν μεσολαβήτριες, τα παιδιά είναι αφύσικα ήσυχα και σιωπηλά σε σημείο να ανησυχώ μήπως δεν καταλαβαίνουν τι λέει και τι κάνει η δασκάλα και τελικά δεν περνούν όμορφα στο σχολείο...

Στο χώρο του σχολείου στεγάζεται και το 8^ο Γυμνάσιο Δροσερού και συγκεκριμένα η Α Γυμνασίου. Τα μαθήματα γίνονται το απόγευμα καθώς δεν υπάρχουν αρκετές αίθουσες για να γίνουν πρωί. Στη Α Τάξη φοιτούν μόλις 17 μαθητές (8 αγόρια και 9 κορίτσια). Έχουμε 4 μαθητές όπου φοιτούν στη Β Γυμνασίου στην πόλη της Ξάνθης στο 3^ο Γυμνάσιο. Ένα κορίτσι από το Δροσερό που φοιτούσε στη Β Γυμνασίου στην πόλη διέκοψε στα πλαίσια κάποιων διαμαρτυριών από τους γονείς του Δροσερού που δεν θέλουν να στέλνουν τα παιδιά τους –και ειδικά τα κορίτσια- στην πόλη για να μην αναμιγνύονται με τα υπόλοιπα παιδιά εκεί.

Όπως σας ανέφερα και στην άλλη μου επιστολή, πολλά είναι και τα προβλήματα που έχουμε στον τομέα της υγείας. Εκτός από τα κρούσματα μηνιγγίτιδας και ενδημικής ηπατίτιδας που σας ανέφερα, έχουμε καρδιοπάθειες από μικρή ηλικία ενώ πολλοί μαθητές παρουσιάζουν φύσημα καρδιάς.

---

¹ Οι πέντε αυτές αίθουσες δεν αποτελούν παραπάνω αίθουσες αλλά είναι καταμετρημένες στα τμήματα στα στοιχεία της σελίδας 2.

Στο Δροσερό λειτουργεί Ιατροκοινωνικό Κέντρο και αποτελείται από δυο κοινωνικούς λειτουργούς, μια ψυχολόγο, έναν παιδίατρο και 2 νοσοκόμους. Ωστόσο, το προσωπικό αρνείται να βγει από το χώρο του και να κάνει επισκέψεις στα σπίτια και κάποιος πρέπει να τους πείσει να το κάνουν. Άλλα Ιατροκοινωνικά Κέντρα σε άλλους οικισμούς τσιγγάνων (π.χ. στο Χρυσοχώρι Καβάλας) κάνουν πολλές επισκέψεις στα σπίτια τουλάχιστον στην αρχή καθώς έχει παρατηρηθεί ότι μετά από αυτό διπλασιάζεται σχεδόν ο αριθμός των τσιγγάνων που -έχοντας δει κάποιο ενδιαφέρον από το Ιατροκοινωνικό- πηγαίνουν στο χώρο του Κέντρου. Ένα άλλο πρόβλημα στο Ιατροκοινωνικό είναι ότι πολλά συχνά δεν έχουν φάρμακα και εμβόλια καθώς «τους έχουν τελειώσει και το Νοσοκομείο δεν τους στέλνει άλλα». Επίσης, με την έναρξη της σχολικής χρονιάς κανείς παιδίατρος από Δημόσιο Νοσοκομείο δεν δέχτηκε να κάνει την καθιερωμένη εξέταση στα παιδιά μας.

Δυστυχώς στον οικισμό μας παρατηρείται εκτεταμένη και αλόγιστη χρήση ψυχοφαρμάκων από τις γυναίκες. Μεγάλο ποσοστό παρουσιάζεται και στη χρήση αλκοόλ από τους άνδρες και πολύ συχνά είναι τα φαινόμενα ενδοοικογενειακής βίας κατά των γυναικών. Για την προστασία των γυναικών αλλά και των παιδιών που πρέπει να τα προφυλάξουμε από τέτοιες καταστάσεις ζητάμε τη δημιουργία ενός χώρου μέσα στο Ιατροκοινωνικό, όλο το 24ωρο, κατάλληλο να φιλοξενήσει τη μητέρα και τα παιδιά σε μια κρίσιμη στιγμή. Γενικότερα όμως θα θέλαμε να επανεξεταστεί ο τρόπος λειτουργίας του Ιατροκοινωνικού μας Κέντρου στο σύνολό του, καθώς επικρατεί η άποψη στο Δροσερό ότι παρέχει τις ελάχιστες υπηρεσίες.

Τέλος, θα ήθελα να επισημάνω (αν και θα αναφερθώ στα ζητήματα αυτά αναλυτικότερα στην επιστολή μου προς την Επιτροπή περιβάλλοντος του Συνηγόρου του Πολίτη) ότι τα απορριματοφόρα του Δήμου περνούν μόνο δυο ή τρεις φορές από τον οικισμό μας και τουλάχιστον η περιοχή γύρω από το σχολείο όπου περνούν τόσες ώρες της ημέρας τους παιδιά θα έπρεπε να είναι καθαρή. Οι γυναίκες του Δροσερού στο Σύλλογό μας πληρώνουν καθαρίστριες για να κάνουν ουσιαστικά μια εργασία που δεν κάνει σωστά η Πολιτεία. Τέλος, η κεντρική μας πλατεία παραμένει πλήρως αδιαμόρφωτη και ακατάλληλη για να παίζουν παιδιά παρότι δαπανήθηκαν αρκετά χρήματα για την αναμόρφωσή της και το έργο αυτό έχει ολοκληρωθεί εδώ και καιρό. Μόνο που δεν βλέπω κανένα ίχνος διαμόρφωσης, όπως έναν παιδότοπο, κάποιου είδους δάπεδο, πλακάκι κλπ και αδυνατώ να καταλάβω τι είδους αναμόρφωση είναι αυτή.

Η αμεσότητα της ανταπόκρισης από την Υπηρεσία σας αλλά και η συνάντησή μου με τους Εκπροσώπους από την Επιτροπή του Συνηγόρου για τα παιδιά με άφησαν με τις καλύτερες εντυπώσεις και με την ελπίδα ότι κάτι αλλάζει. Είμαστε πολίτες της Ξάνθης, ένα στα 5 παιδιά της Ξάνθης είναι από το Δροσερό, έχουμε τις ίδιες υποχρεώσεις με τους υπολοίπους, έχουμε όμως τα ίδια δικαιώματα; Μέσω αυτής της επιστολής αυτό που διεκδικούμε είναι τα παιδιά μας να έχουν ίσες ευκαιρίες με κάθε άλλο παιδάκι που ζει στην Ξάνθη. Να έχουν τελικά το δικαίωμα στην υγεία, στη μόρφωση, στην ένταξη σε μια κοινωνία με καλύτερους όρους.

Για οποιαδήποτε διευκρίνιση ή παρατήρησή είμαι στη διάθεσή σας.

Η Πρόεδρος

Σουλεϊμάν Σαμπιχά
Τηλ.: 6976479474